

UIT CONTACT

De pijnlijke scheiding tussen een moeder en haar dochter

VERA VAN BRAKEL

LUCHT

INHOUD

HOOFDSTUK 1 <i>Voorjaar 2013, Amersfoort</i>	7
HOOFDSTUK 2 <i>Den Haag, Moerwijk, jaren zestig</i>	21
HOOFDSTUK 3 <i>Tienertijd</i>	29
HOOFDSTUK 4 <i>Verliefd, verloofd, getrouwd</i>	37
HOOFDSTUK 5 <i>Ziekte en zorgen</i>	53
HOOFDSTUK 6 <i>Voorjaar 1972, een dochter</i>	67
HOOFDSTUK 7 <i>Scheiden doet lijden</i>	75
HOOFDSTUK 8 <i>Lente 1976, een nieuwe man</i>	105

HOOFDSTUK 9	129
<i>Zomer 1977, het tweede huwelijk</i>	
HOOFDSTUK 10	141
<i>Winter 1979, Guido wordt vader</i>	
HOOFDSTUK 11	157
<i>Zomer 1982, een tweede zoon</i>	
HOOFDSTUK 12	177
<i>Voorjaar 2013, de breuk</i>	
HOOFDSTUK 13	201
<i>Hoe goed kennen we onze kinderen?</i>	
HOOFDSTUK 14	209
<i>Lente 2020, corona</i>	
HOOFDSTUK 15	215
<i>Zomer 2022, het gebroken hart geheeld</i>	

HOOFDSTUK 1

Voorjaar 2013, Amersfoort

Lente, denkt Veronique wanneer ze haar fiets tegen de gevel van een bloemenzaak zet. Ze is onderweg naar de verjaardag van haar dochter, haar eerstgeborene. Overal in de stad staan de narcissen in bloei, ze geven de oude middeleeuwse gebouwen een vrolijk aanzien. Wat ze niet voor mogelijk had gehouden is gebeurd, ze is ontzettend van Amersfoort gaan houden. Vreselijk vond ze het om haar geboortestad te moeten verlaten, haar mooie stad achter de duinen, het strand en de zee. Ze was er zo gelukkig geweest, was er getrouwd en gescheiden. Haar vader, van wie ze zo vreselijk had gehouden, was er veel te vroeg overleden en twee van haar kinderen werden er geboren. Iets meer dan een jaar geleden hadden ze haar lieve moeder naar haar laatste rustplaats gebracht, de katholieke begraafplaats St. Barbara op de grens van Den Haag en Voorburg. Bij de Haagse ziekenomroep vond ze de liefde van

haar leven. Guido, de man met wie ze nu alweer een hele tijd gelukkig getrouwd is.

De geur van lentebloemen komt haar tegemoet wanneer ze de winkel inloopt. Zelf houdt ze erg van hyacinten, van de zachtroze en blauwe bloemen die haar kamer zo lekker laten ruiken. “Wat mag het zijn dame?” De ogen van de man achter de toonbank kijken haar vriendelijk aan. Even twijfelt Veronique, zal ze voor de hyacinten gaan? Maar ze weet dat ze haar dochter een groter plezier doet met narcissen. “Ik neem die mooie bloemen daar, die met de oranje hartjes en de zachtgele bloemblaadjes. Ze zijn voor mijn dochter, gisteren was ze jarig maar het feest is vandaag.” “Gefeliciteerd mevrouw, ik zal ze mooi voor uw dochter inpakken.”

Met een glimlach om haar lippen vervolgt ze even later haar weg. Het lentezonnetje verwarmt haar gezicht. Ze verheugt zich op deze dag, vooral nu het zulk lekker weer is. Sinds enige tijd woont dochter Nathalie met haar vriend in een fijn huis met een mooie tuin. Veronique vindt het heerlijk dat haar kind het geluk weer heeft gevonden. Niet alleen voor Nathalie maar ook voor haar kleindochter Mieke.

Gek is ze op het meisje, inmiddels ook alweer een tiener van zestien. Als de dag van gisteren herinnert ze zich haar geboorte. Het moment dat ze het kleintje in haar armen mocht houden. Kind van haar kind, wat een bijzonder gevoel was dat geweest. Ze had haar kleindochter direct in haar hart gesloten en zich extra verbonden gevoeld met haar dochter die nu ook moeder was. Ook haar man Guido was ontroerd en blij geweest. Al was hij niet de vader van haar kind en dus ook niet de grootvader van haar kleinkind, hij voelde zich er die dag niet minder haar opa om.

Terwijl ze langs het geboortehuis van haar kleindochter fietst, denkt ze aan het cadeautje in haar fietstas. Dochterlief wilde een bon van een soort badhuis in de stad. Een oosterse hammam waar Veronique nog niet eerder over gehoord had. Dus was ze

afgelopen week samen met Guido op zoek gegaan naar dat damesbadhuis. Het was nog een hele wandeling geweest, ze hadden even moeten zoeken. Toen ze het eenmaal gevonden hadden werd ze getroffen door de rust die de hammam uitstraalde. Ze begreep gelijk waarom haar dochter dit zo'n fijne plek vond. Nathalie was altijd al een rustig meisje geweest. Als kind kon ze wat timide overkomen en zich soms terugtrekken uit te drukke omgevingen. Onlangs nog had Veronique bij haar in de tuin gezeten onder de prachtig bloeiende magnolia en samen met haar genoten van de sereniteit van de tuin en de bloemen. Vandaag zouden ze vast ook in de tuin kunnen zitten. Jammer dat Guido er niet gelijk bij kon zijn. Maar zondag is voor hem een werkdag, hij heeft beloofd later op de dag aan te schuiven.

De nieuwe schoonouders van Nathalie zijn al aan de koffie met gebak als Veronique de tuin binnenkomt. Ze begroeten elkaar hartelijk. Hun dochter Maaïke is er ook, ze praat haar broer bij over de laatste ontwikkelingen in haar woonplaats. “Ik hoop dat ze met deze man gelukkig blijft,” denkt Veronique als ze haar nog kersverse schoonzoon bekijkt.

“Bedankt voor de bloemen mam, narcissen, ik ben er gek op! Wil je koffie met appeltaart?” Ook de bon valt in goede aarde.

“Ha oma!” Kleindochter Mieke valt haar om de hals. Al is ze dan geen klein meisje meer, ze is nog altijd óma's meisje. Veronique voelt een enorme verbondenheid met dit kind dat aan haar hand leerde lopen. Ze trekt veel op met dochter en kleindochter, ze gingen mee op vakantie, eten regelmatig bij haar. Toen de nood aan de man kwam, hebben ze zelfs een half jaar onder hun dak gewoond. Ook haar beide zonen zijn gek op hun zus en nichtje. Dat ze niet dezelfde vader delen en zus dus eigenlijk een halfzus is, het speelt geen enkele rol.

Wanneer Guido aanschuift vanuit zijn werk is het gezelschap in de tuin in een geanimeerd gesprek. Hij ziet er moe uit, denkt Veronique. Ze weet dat het werk dat haar man doet veel van hem eist. Concentratie, alertheid en kennis van de onderwerpen die

hij als journalist met zijn gasten moet bespreken. Dat hij direct vanuit zijn werk buiten de stad naar haar dochters verjaardag komt waardeert ze. Ze zou hem eigenlijk wel een lekker kopje koffie met een groot stuk taart gunnen. Het ergert haar een beetje dat niemand zich kennelijk realiseert dat hij daar misschien wel behoorlijk aan toe is.

Nathalie lijkt volledig op te gaan in een discussie. Ze heeft kortgeleden haar eerste voorzichtige schreden gezet op het pad van de journalistiek. Het is een geliefd onderwerp deze middag. Alle leden van de nieuwe familie van mijn dochter hebben er een mening over, denkt Veronique. Terwijl niemand in die sector werkt of er echt verstand van heeft. Uitgebreid vertelt Nathalie over een goede vriend die journalist is. De doorgewinterde en ervaren journalist in hun midden wordt niet in het gesprek betrokken. Op een gegeven ogenblik kan Guido het kennelijk niet meer goed aanhoren. Hij onderbreekt haar dochter midden in een zin en geeft zijn mening. Het wordt niet gewaardeerd. "Dat doe je nou altijd," bijt Nathalie hem toe. Waarna ze zich tot Veronique richt: "Hè mam, dat vind jij toch ook?" Het is een onaangenaam moment. Dat haar dochter haar vraagt, in het openbaar en in het bijzijn van de schoonfamilie, haar echtgenoot af te vallen vindt ze echt een brug te ver. Ze geeft dat haar dochter te verstaan: "Nee, kind, dat ga ik echt niet doen hier." "Dat dacht ik wel," is het commentaar van Nathalie waarna haar en Guido min of meer te verstaan wordt gegeven dat het tijd is om te vertrekken.

Tegen de gewoonte in worden ze niet uitgezwaaid. Verdrietig en met pijn in haar buik fietst ze naar huis. De zon lijkt ineens een stuk fletser dan aan het begin van de middag. Een donkere wolk hangt boven de Monnikendam. Een waterpoort waaronder het water van de Heiligerbergerbeek de binnenstad binnenstroomt, denkt Veronique automatisch. Sinds ze als schipper en gids vaart bij Waterlijn, een rondvaartbootproject van vijftigplussers, is haar kennis over de stad flink toegenomen. Normaal ge-

sproken kan ze enorm genieten van de schoonheid van de stad. Maar nu voelt ze zich alleen maar verdrietig. Er ligt een steen op haar maag.

Als ze haar fiets in de berging zet ziet ze dat Guido zijn auto al geparkeerd heeft in de garage onder hun appartement. Ze wonen hier nog maar kort. Na lang wikken en wegen hebben ze besloten hun grote huis met voor- en achtertuin te verruilen voor een prettig appartement vlak bij de haven van Amersfoort. Ze hebben lang getwijfeld of ze misschien terug zouden moeten gaan naar Den Haag, hun beider geboortestad. Veronique heeft altijd een groot verlangen naar de zee overgehouden aan haar fijne jaren in het westen van Nederland. Maar Guido hield haar voor dat ze er nooit meer zouden vinden wat ze er achtergelaten hadden. Daar heeft hij gelijk in, denkt Veronique, terwijl ze de lift naar boven neemt. Hun ouders zijn er niet meer. Veel vrienden trokken weg. Al woont er nog veel familie wél, alles in haar geboortestad is veranderd.

Gelukkig vonden ze dit ontzettend fijne appartement. Dicht bij de prachtige Koppelpoort en op loopafstand van de haven en de binnenstad. Vanuit haar stoel heeft Veronique een prachtig uitzicht op de Onze Lieve Vrouwetoren, het beeldmerk van de stad. Het huis heeft rondom ramen zodat er altijd licht is.

Hoewel de zon nu volop in hun kamer schijnt, ziet Veronique het mooie licht vandaag niet. Ze ziet alleen de verdrietige ogen van Guido. Ook hij heeft een bittere smaak aan de verjaardagsvisite overgehouden. Huilend valt ze in zijn armen. Ze wil wel praten over wat er gebeurd is, maar voelt zich nu alleen maar leeg. De middag die zo mooi begon is geëindigd in een verdrietig afscheid. Nou, eigenlijk dat niet eens. Ze konden vertrekken zonder afscheid van elkaar te nemen. Ook haar kleinkind heeft ze geen gedag meer kunnen zeggen. "Waar sláát dit op?" Ineens lijkt het wel of boosheid het overneemt van haar verdriet. Guido wrijft met zijn hand over zijn gezicht. Ze begrijpt dat het voor hem ook even te veel is. Meestal moet hij van zijn inspannende

werk een beetje bijkomen. Nu was hij direct doorgekomen naar de verjaardag en was daar geconfronteerd met een wat kille ontvangst en deze ruzie. Veronique ziet aan hem dat hij niet zo goed weet wat hij aan moet met de gebeurtenissen en haar verdriet. "Laten we eerst maar wat gaan eten." Verdrietig roert ze in haar pan soep. Soep, denkt ze, altijd soep. Het is een gewoonte die ze heeft overgenomen van haar moeder. Zelf soep maken van verse ingrediënten en een paar bakjes invriezen. Kan altijd van pas komen. Dit is zo'n moment. Haar gedachten drijven weg naar al die keren dat haar dochter en kleindochter soep bij haar hebben gegeten. 'Oma's soep', haar kleinkind is er dol op. Gek eigenlijk dat van tevoren al duidelijk was dat ze vandaag geen hapje bij de jarige konden mee-eten. Dat is over en weer altijd vanzelfsprekend geweest. Maar deze keer kwam er een uitnodiging met een afgepaste tijd voor de visite. Guido en zij hadden dat wat onhandig en vreemd gevonden. "Ze weet toch dat ik zondags werk," had Guido opgemerkt. Ze hadden er verder geen punt van gemaakt. "Ach, het is háár verjaardag, ze moet het vieren zoals zij wil." Het waren Guido's woorden geweest en Veronique had er verder niet meer bij stilgestaan.

Maar nu ze de film van deze middag terugspoelt krijgt ze er toch weer een bittere smaak van in haar mond.

Met aandacht voor wat extra gezelligheid dekt ze de tafel. Ook dat heeft ze geërfd van haar moeder. Een lieve vrouw bij wie het glas altijd halfvol was. Niet dat ze geen verdriet in haar leven had meegemaakt, maar ze was onverwoestbaar optimistisch en wist van alles altijd iets gezelligs te maken. Juist in tijden van tegenspoed kon ze de kracht vinden om overeind te blijven zonder haar goede humeur te verliezen. Een kleine maar sterke vrouw met Brabantse genen. Een mooie match was het geweest met haar Haagse vader. Toen ze vorig jaar februari overleed had ze haar man, Veronique's vader, bijna twintig jaar overleefd. Al die jaren had Veronique haar iedere avond gebeld. Haar moeder keek uit naar die dagelijkse telefoontjes. Ze konden veel delen,

hielden van dezelfde dingen. Lekker struinen door winkeltjes met sieraden en kleding, een terrasje pakken. Niet zelden spraken ze dan over de kinderen. Mieke was haar moeders eerste achterkleinkind. Trots liet ze iedereen de foto's zien van de vier generaties vrouwen. Een van die foto's staat mooi ingelijst op Veronique's bureau. Met een verdrietig gemoed kijkt ze ernaar. "Goh, mam, wat mis ik je!" De avond gaat in stilte voorbij. Guido en zij zappen eerst wat langs de vele kanalen op de televisie. Tegenwoordig kijken ze veel naar Netflix. Maar vanavond kunnen de belevenissen van Walter uit Breaking Bad, een serie die ze met veel plezier volgen, niet boeien. "Laten we maar lekker gaan slapen. Deze dag snel vergeten. Morgen zal Nathalie wel bellen. Dan praten we het uit bij een kop koffie." Het is Veronique's vaste overtuiging, deze storm zal weer gaan liggen. Haar dochter en zij houden zo veel van elkaar. Vier handen op één buik wordt vaak gezegd.

Wat er de dag erna ook gebeurt, haar dochter blijft stil. De gebeurtenis hangt als een grote zwarte wolk boven hun mooie nieuwe appartement. Ik wil haar stem horen, denkt Veronique, haar horen zeggen dat het zo niet had moeten gaan. De verstandhouding is altijd goed geweest, waarom dan nu deze stilte? Gek dat ze nu zo twijfelt om zelf de telefoon te pakken. Haar dochter te bellen en te vragen of ze zin heeft om een kopje thee te komen drinken. Zo moeilijk kan dat niet zijn. En toch ziet ze er tegenop, ze zijn gisteren zo weggebonjourd, zo voelt het. Konden zonder groet vertrekken. Is haar dochter niet degene die even zou moeten bellen? Ze kiest voor een tussenweg en stuurt haar dochter een berichtje. Zo zorgvuldig mogelijk probeert ze haar woorden te kiezen. "Ik hou van je," schrijft ze in de eerste zin, "maar ik hou ook van Guido." Over de drie zinnen die ze eraan toevoegt denk ze lang na. Ze wil niet aanvallend klinken, eigenlijk is het meer een uiting van haar behoefte aan contact. Maar ook na dit sms-bericht blijft het stil.

Het mooie lenteweer houdt aan.

Guido is naar een vergadering, het is stil in huis. Veronique's gedachten vliegen alle kanten op. Ze is verdrietig maar ook boos. Boos omdat Nathalie niets van zich laat horen. "Als ze me nodig heeft weet ze me altijd te vinden," zegt een opstandig stemmetje in haar. Ze wil zo niet denken maar er zit wel een kern van waarheid in. Nathalie heeft de steun van Veronique en Guido regelmatig nodig gehad. En ze hebben die steun altijd met heel veel liefde gegeven. Daardoor voelt dit zwijgen zo extra pijnlijk.

Veronique besluit een stuk te gaan fietsen. Wanneer ze langs de Eem rijdt worden haar gedachten als vanzelf rustiger. Het glinsterende water kalmeert haar. Ze parkeert haar fiets tegen een van de bunkers. Kazematten heten ze eigenlijk en ze maken deel uit van de Grebbelinie, een bijzonder stuk geschiedenis. Er had onlangs een heel artikel over deze bouwsels in De Stad Amersfoort gestaan, het plaatselijke weekblad. De bunkers zijn aangelegd in de 18e eeuw, maar bekend geworden als verdedigingslinie aan het begin van de Tweede Wereldoorlog.

Met haar rug tegen het betonnen bouwwerk dwaalt haar blik over de Eem en de weilanden. Ze ervaart de enorme rust die dit gebied uitstraalt. Veronique is altijd een 'waterkind' geweest. Ze houdt enorm van de zee en de grote rivieren. Niets vindt ze zo fijn als langs het strand lopen. Lekker met haar blote voeten door het koude water. Maar ook hier, aan het water van deze mooie, vrij onbekende rivier voelt ze zich vrij en op haar gemak. Zat Nathalie hier nu maar even naast me, dan zouden we misschien in alle rust kunnen praten over wat er afgelopen zondag is gebeurd.

In een langzaam tempo fietst ze terug naar huis, ze wil haar ontspannen gevoel zo graag vasthouden. Nog even genieten van het frisse groen van de bomen en het gekwetter van de vogels. Wanneer ze langs de banketbakker komt besluit ze in een opwelling wat lekkere bonbons mee te nemen. Troosteten zou haar diëtiste zeggen. Nou, dat zal dan wel, ze kan wel wat troost gebruiken.

Nu het lente is stapt ze weer wat vaker op de fiets, ze trapt die extra pondjes er wel af. Al sinds haar tienerjaren heeft Veronique een haat-liefdeverhouding met de weegschaal. Het begon toen ze op haar zestiende een zware operatie moest ondergaan aan beide voeten. Wekenlang lag ze in het ziekenhuis. Lieve bezoekers brachten veel soorten lekkers voor haar mee. Ook tijdens haar revalidatie waren er extra doosjes chocola en ander snoepgoed. Bewegen deed ze in die periode nauwelijks, de kilo's vlogen eraan.

Op haar vijftiende werd ze nog 'streepje' genoemd vanwege haar slanke postuur en lange sluike haren, na die ziekenhuisperiode was ze meer een tonnetje. Zo ging het vaker. Na de geboortes van haar drie kinderen en ook na de tweede operatie aan haar voeten, altijd weer moest er strijd worden geleverd om van extra kilo's af te komen. Inmiddels kende ze alle diëten uit haar hoofd. Van Weight Watchers tot Atkins, ze had alles wel een keer geprobeerd.

Het had haar onlangs nog een klein conflict met Nathalie opgeleverd. Na een cursus voor voedingsdeskundige te hebben gevolgd wilde haar dochter graag een eigen praktijk aan huis beginnen. Veronique had er met liefde in toegestemd haar eerste proefcliënte te zijn. Met de beste bedoelingen liet Nathalie de pasverworven kennis op haar los. Veronique had zich opgesteld als een serieuze klant die al de adviezen ter harte nam. Tot het over betaling ging en over vergoeding via haar verzekering. Dat had ze toch een wat vreemde constructie gevonden waar ze niet in mee wilde gaan. Haar dochter legde zich erbij neer.

"Ha fijn, je bent er." Guido's stem komt van het balkon. Een heerlijk plekje op het zuiden. Ze zitten er graag. Vooral nu, in de lente, als de zon nog niet zo heet is. Het centrum is ver genoeg weg om niet lawaaiig te zijn. En toch is het gezellig dichtbij. Het uitzicht op de Lange Jan - zoals de Onze Lieve Vrouwetooren in de volksmond heet - vindt Veronique elke keer weer een cadeautje. Ze kan erg genieten van de klanken van het carillon,

soms heel helder en duidelijk en andere dagen weer wat verder weg. Ze vermoedt dat het met de windrichting te maken heeft. Of zou dat een gekke gedachte zijn? Ook het spoor is niet ver weg. Het geluid van de treinen geeft haar altijd de illusie van reizen en vakantie.

Guido heeft de vrolijk gekleurde kussens in de tuinstoelen gelegd, Rodie, hun lieve kater, ligt op zijn kleedje in de zon. Het tafereeltje doet Veronique zo goed dat ze even ontroerd op de drempel blijft staan. "Hoi, hoe is het? Lekker gefietst?" Guido komt overeind om haar te kussen. "Heb je nog wat lekkers meegebracht?" Oh jee, de bonbons, ze was ze bijna vergeten. Hopelijk zijn ze niet gesmolten in haar tas. Ze zal haar man moeten teleurstellen, hij heeft een wat ander idee van 'wat lekkers' dan zij. Veronique is een echte zoetekauw, haar man houdt meer van wat hartigs. Wanneer ze even later samen van hun kopje thee genieten laat hij zich de bonbons toch goed smaken. "Ik heb Nathalie een berichtje gestuurd." Guido probeert zijn toon luchtig te houden. "Ik heb haar laten weten dat ze mij de maat mag nemen maar ze jou er niet bij had mogen betrekken. Je weet, Veronique, ik kan rechtlijnig zijn. Ik heb haar ook gezegd, dat niemand mij hoeft binnen te laten, die mij niet wenst uit te laten. Maar eraan toegevoegd dat ze met jou on speaking terms moet komen. Dat een mens maar één keer in zijn leven zijn moeder kwijt kan raken en dat dát al erg genoeg is." Veronique slikt de opkomende tranen weg. Ja, ze weet dat haar man rechtlijnig kan zijn. Hij lijkt daarin op zijn moeder. Een mens moet kunnen zeggen wat hij of zij vindt. Veronique heeft daar erg aan moeten wennen. Zelf is ze opgevoed door mensen die altijd kozen voor de lieve vrede. En daarom vaak juist níet zeiden wat ze dachten of vonden. Ook nu schrikt ze van de directe toon van Guido's bericht aan haar dochter. Maar ze vindt het ook fijn dat hij het voor haar opneemt. In stilte zitten ze bij elkaar. Guido kent haar inmiddels goed genoeg om te weten dat ze zijn woorden op zich in moet laten werken. Niet gelijk een antwoord paraat heeft. Na een tijdje vindt haar

man dat het zwijgen lang genoeg geduurd heeft. "Ik wilde het je eerst voor verzending laten lezen, maar heb er toch voor gekozen dat niet te doen. Ik heb mijn woorden goed overdacht en geschreven wat ik vond dat ik moest schrijven."

"Dat weet ik en ik ben er blij om, ik vind het fijn dat je het voor me opneemt. Maar de ervaring heeft geleerd dat jouw directheid niet altijd goed valt. Je hebt wel gelijk, zij en ik moeten dit snel bijleggen, het heeft lang genoeg geduurd. En ook tussen jou en haar zal de lucht wel weer opklaren." Waarna ze besluiten het onderwerp weer te laten rusten. De avond verloopt in goede harmonie. Nog even lezen straks in bed, denkt Veronique. Ze vindt het heerlijk om de dag af te sluiten met een goed boek. Net als Guido houdt ze van lezen, schrijven en taal in het algemeen. Het is fijn dat ze zoveel belangstellingen delen. Lezen vinden ze allebei fijn, Guido kiest graag voor een biografie, zijzelf meer voor een roman of een literaire thriller. Ze sluiten de dag altijd af met een 'welterusten' en een kus. Het is maar zelden gebeurd dat ze door ruzie of narigheid dit ritueel oversloegen. Ook deze avond wensen ze elkaar een goede nacht. "Ik hoop dat je goed kan slapen, niet te veel piekeren hè," zegt Guido. Niet piekeren, denkt Veronique, niet piekeren. Maar hoe moet ze dat in vredesnaam doen?

Ze valt in een rusteloze slaap. Ineens is Nathalie daar, ze komt op bezoek, haar mooie, lieve dochter. Ze omhelzen elkaar, vegen de tranen van elkaars wangen. Wat is het fijn om haar te zien. Bij het wakker worden dringt de werkelijkheid zich langzaam aan Veronique op. Ze blijft nog even liggen, probeert het beeld vast te houden.

Verdrietig stapt ze later onder de douche waar haar tranen zich vermengen met shampoo en zeep. Bij een warme kop koffie gaan haar gedachten terug naar de droom. Opnieuw stelt ze zichzelf de vraag die haar al de hele week bezighoudt: "Kind, mijn kind, mijn eerstgeborene, hoe heeft het zover kunnen komen?"

Guido is deze morgen vroeg vertrokken voor een redactievergadering. Terwijl ze de melk opklopt voor een tweede kop koffie overdenkt Veronique de dag die voor haar ligt. Ze heeft geen afspraken en haar appartement, nog zo nieuw in de verf en schoon, is snel op orde. Met de warme kop koffie in haar handen geklemd loopt ze door haar heerlijke huis. Wat een goede beslissing is het geweest om deze stap te zetten. Van een groot huis met twee trappen, veel kamers en een grote tuin naar dit overzichtelijke appartement. Met genoeg ruimte voor hun tweeën en zelfs nog een kamer over voor de boekenkasten.

Ze zet haar koffiekopje op het bureau en gaat met haar hand over de ruggen van de vele boeken. Haar blik valt op de bovenste plank. Daar staan de fotoboeken die ze in de loop van al die jaren hebben verzameld. Jarenlang heeft Guido de foto's netjes ingeplakt. Voor de drie kinderen maakte hij albums met foto's die voor hen van extra waarde zouden kunnen zijn. Door het digitale tijdperk zijn er van de laatste jaren geen albums meer. Die foto's staan allemaal op cd's of in mappen op de laptop. Getuigenissen van een fijn gezinsleven, denkt Veronique. Met ups en downs, zoals in ieder huisgezin.

Een klein groen album trekt haar aandacht. Het fotoboek van haar jeugd. Ze kent de inhoud, maar het is lang geleden dat ze erin heeft gebladerd. Ze neemt het mee naar de grote tafel in haar woonkamer. Kater Rodie draait rondjes om haar benen. "Ach, jongen, is jouw bakje leeg?" Ze aait hem over zijn lieve kop, vult zijn bakje bij en gaat aan tafel zitten. Nu hij zijn buik weer volgegeten heeft nestelt Rodie zich tevreden snorrend op de stoel naast haar.

Als Veronique het fotoalbum openslaat, knisperen de oude blaadjes tussen haar vingers. Hier en daar laat er een fotohoekje los maar gelukkig zitten de meeste foto's nog mooi op hun plek. Ontroerd kijkt ze naar de plaatjes van vervlogen tijden. Naar het spitse koppie van haar vader, zo jong nog, en het knappe gezicht van haar moeder. Op hun schoot twee kleine meisjes, allebei

met mooie strikken in het haar. Haar grote zus en zij. Wat zien ze er kwetsbaar, lief en verlegen uit. Veronique realiseert zich nu, zoveel jaren later, hoe kort het nog maar geleden was dat haar ouders midden in de Tweede Wereldoorlog zaten. Ze hadden de hongerwinter meegemaakt, waren verloofd in oorlogstijd en vlak na die vreselijke jaren getrouwd. Veronique's gedachten gaan terug naar haar jeugd.